

Kapitel 1

Buenos Aires, 1950

Dampskibet hed *Giovanni*, og der var mindst tre af passagererne, mig selv inklusive, som havde været medlem af SS. Det var et mellemstort skib med to skorstene, hav udsigt, en vel-forsynet bar og en italiensk restaurant. Det var jo udmærket, hvis man godt kunne lide italiensk mad, men efter fire uger til søs med en fart på otte knob hele vejen fra Genova havde jeg ikke behov for mere, og jeg følte ingen nostalgi ved tanken om at gå fra borde. Enten er jeg ikke nogen stor søfarer, eller også er der andet og mere galt med mig end det selskab, jeg omgav mig med i de dage.

Vi sejlede ad den grå Plataflod ind til havnen i Buenos Aires, og dermed fik jeg og mine to medrejsende en chance for at reflektere over vores uovervindelige tyske flådes stolte historie. Et sted på bunden af floden lige i nærheden af Montevideo lå vraget af *Graf Spee* – et lommeflagskib, der var blevet uovervindeligt sænket af sin kaptajn i december 1939 for at undgå, at det skulle falde i britiske hænder. Så vidt jeg vidste, var det det nærmeste, krigen nogensinde var kommet Argentina.

I det nordlige havnebassin lagde vi til ud for toldbygningen. En moderne storby med høje betonhuse lå udstrakt vest for os, hinsides jernbanesporene og lagerbygningerne og kvæggårdene, som udgjorde begyndelsen på Buenos Aires – det sted, hvor kødkvæget fra hele den argentinske pampas blev leveret i togvogne og derpå slagtet i industriel målestok. Så vidt, så tysk. Men så blev kadaverne frosset ned og sendt ud i hele verden. Eksporten af argentinsk oksekød havde gjort landet velhavende

og forvandlet Buenos Aires til den tredjestørste by på den vestlige halvkugle, kun overgået af New York og Chicago.

Byens tre millioner indbyggere kaldte sig *porteños* – havnens folk – og det lyder jo behageligt romantisk. Mine to venner og jeg selv kaldte os flygtninge, og det lød i hvert fald bedre end jaget vildt. Men det var det, vi var – jaget vildt. Med rette eller urette ventede der os alle en slags retfærdighed hjemme i Europa, og vores Røde Kors-pas dækkede over vores sande identiteter. Jeg var ikke doktor Carlos Hausner, ikke mere end Adolf Eichmann var Ricardo Klement eller Herbert Kuhlmann Pedro Geller. For argentinerne var det helt i orden alt sammen. De var ligeglade, hvem vi var, eller hvad vi havde foretaget os under krigen. Men det forekom os trods alt denne kølige og fugtige vintermorgen i juli 1950, at der måske var en vis officiel etikette, som skulle overholdes.

En immigrationsembudsmand og en tolder kom om bord på skibet, og mens hver enkelt passager fremlagde sine dokumenter, stillede de spørgsmål. Hvis de to mænd ikke interesserede sig for, hvem vi var, eller hvad vi havde gjort, så var de i hvert fald gode til at give os det modsatte indtryk. Immigrationsembudsmanden med det mahognifarvede ansigt betragtede først Eichmanns pas, der så noget interimistisk ud, og derpå Eichmann selv, som om de begge to kom direkte fra en koleraepidemis epicentrum. Hvilket sådan set heller ikke var meget galt. Europa var først nu ved at komme sig over den sygdom, man kaldte nazismen, og som havde krævet mere end 50 millioner døds ofre.

“Erhverv?” spurgte han Eichmann.

Eichmanns kødøkse af et ansigt fortrak sig nervøst. “Tekniker,” sagde han og tørrede sig over panden med et lommetørklæde. Det var ikke varmt, men Eichmann oplevede tilsyneladende en anden slags varme end nogen, jeg havde oplevet.

Imens vendte tolderen, der stank som en cigarfabrik, sig mod mig. Han vejrede med næseborene, som om han kunne lugte de penge, jeg havde i kufferten, og så trak han sine sprukne læber væk fra de bambusfarvede tænder i noget, der åbenbart gjaldt for et smil i den branche. Jeg havde cirka 30.000 østrigske schilling i

kufferten, og det var mange penge i Østrig, men knap så mange, når de blev vekslet til *rigtige* penge. Jeg forventede ikke, at han skulle vide den slags. Efter min erfaring kan toldere komme af sted med næsten hvad som helst, bortset fra gavmildhed eller tilgivelse, når de får øje på store mængder kontant valuta.

“Hvad er der i kufferten?” spurgte han.

“Tøj. Toiletsager. Nogle penge.”

“Har De noget imod, at jeg selv kigger på indholdet?” spurgte han.

“Nej,” svarede jeg, selv om jeg havde en hel del imod det. “Slet ikke.”

Jeg løftede kufferten op på det primitive bord og skulle lige til at åbne spændet, da en mand kom farende op ad skibets landgangsbro og råbte noget på spansk. Derpå råbte han til os på tysk: “Det er i orden alt sammen. Undskyld, jeg kommer for sent. Der er ingen grund til alle disse formaliteter. Der er sket en misforståelse. Deres papirer er helt i orden. Det er jeg sikker på, for jeg har selv udfærdiget dem.”

Han sagde noget mere på spansk, om at vi tre var betydningsfulde gæster fra Tyskland, og de to embedsmænd ændrede øjeblikkelig holdning. De stod begge to ret, og immigrationsembetsmanden foran Eichmann rakte ham hans pas tilbage, slog hælene sammen og gav derpå Europas mest eftersøgte mand Hitlerhilsenen med et højt “Heil Hitler”, som alle på dækket må have hørt.

Eichmann blev ikke så lidt rød i hovedet, og som en kæmpeskildpadde trak han hovedet en smule ned i frakkekraven, som om han ønskede at forsvinde. Kuhlmann og jeg lo højt. Vi nød Eichmanns forlegenhed og ubehag, da han snuppede sit pas og stormede ned ad landgangsbroen. Vi lo endnu, da vi sluttede os til ham på bagsædet af en stor sort amerikanybil med et mærkat i forruden med teksten *Vianord*.

“Det syntes jeg overhovedet ikke var morsomt,” sagde Eichmann.

“Nej, selvfølgelig ikke,” sagde jeg. “Det er jo derfor, det er morsomt.”

“De skulle have set Deres eget ansigt, Ricardo,” sagde Kuhl-

mann. "Hvad i alverden fik ham nu til at sige lige præcis de ord – og så til Dem af alle mennesker?" Kuhlmann begyndte igen at le. "Jamen, så Heil Hitler da."

"Jeg synes egentlig, han gjorde det ret godt," indskød jeg. "Af en amatør at være."

Vores vært, der havde sat sig ind på førersædet, vendte sig nu imod os for at give hånd. "Det beklager jeg," sagde han til Eichmann. "Nogle af disse embedsmænd er dumme som svin. Faktisk bruger vi samme ord for 'svin' og 'offentligt ansat'. *Chanchos*. Vi kalder begge dele for *chanchos*. Det skulle såmænd ikke undre mig, om den idiot tror, Hitler stadig leder Tyskland."

"Jeg ville ønske, han gjorde," mumlede Eichmann, mens han himlede med øjnene. "Bare han dog gjorde!"

"Mit navn er Horst Fuldner," sagde vores vært nu. "Men mine venner i Argentina kalder mig Carlos."

"Verden er lille," indskød jeg. "Det samme kalder mine venner i Argentina mig. Begge to."

Nogle mennesker kom ned ad landgangsbroen og kiggede inkvisitorisk ind gennem vinduet til forsædet, hvor Eichmann sad.

"Kan vi ikke køre et andet sted hen?" spurgte han. "Hvis De vil være så venlig."

"Gør hellere, som han beder om, Carlos," sagde jeg. "Før nogen genkender Ricardo her og ringer til Ben-Gurion."

"Den slags ville De ikke sige vitser om, hvis De var i mine sko. Sæben vil gøre hvad som helst for at få ram på mig."

Fuldner startede bilen, og Eichmann slappede synligt af, mens vi hurtigt fjernede os.

"Når De nu selv kommer ind på sæben," sagde Fuldner, "så kan det måske være en god idé at diskutere, hvad De gør, hvis nogen af Dem bliver genkendt."

"Ingen genkender mig," sagde Kuhlmann. "Og så er det for øvrigt canadierne, der vil have fingre i mig, ikke jøderne."

"Men alligevel," sagde Fuldner. "Jeg siger det alligevel. Efter spaniere og italienere er jøderne den største etniske gruppe i dette land. Men vi kalder dem bare *los russos*, fordi hovedparten

af de jøder, vi har her i landet, er flygtet fra pogromen under tsaren.”

“Hvilken af dem?” spurgte Eichmann.

“Hvad mener De?”

“Der var tre pogromer,” sagde Eichmann. “En i 1821, en i årene 1881-84 og en tredje, som begyndte i 1903. Kisjinev-pogromen.”

“Ricardo ved alt om jøder,” sagde jeg. “Undtagen hvordan man opfører sig pænt over for dem.”

“Mon ikke det er den seneste pogrom?” svarede Fuldner.

“Det kan godt passe,” sagde Eichmann og ignorerede mig. “Kisjinev var den værste.”

“Det var dengang, de fleste af dem kom til Argentina, tror jeg. Der er ikke mindre end en kvart million jøder her i Buenos Aires. De lever især i tre områder af byen, som jeg vil råde Dem til at undgå. Villa Crespo ved Calle Corrientes, Belgrano og Once. Hvis De tror, De bliver genkendt, så pas på ikke at tabe hovedet. Lad være med at lave scener, bevar roen. Politiet fører sig klodset og ikke alt for intelligent frem her. Ligesom den *chancho* på båden. Hvis der opstår nogen form for problemer, vil man sandsynligvis anholde både Dem og den jøde, der mener at have genkendt Dem.”

“Der er altså ikke større chancer for en pogrom her?” spurgte Eichmann.

“Du godeste, nej!” svarede Fuldner.

“Gudskelov,” indskød Kuhlmann. “Jeg har fået nok af alt det.”

“Vi har ikke haft noget af den slags siden den såkaldte Tragiske Uge. Og selv dengang handlede det mest om politik. Anarkister, ikke sandt? I 1919.”

“Anarkister, bolsjevikker, jøder, det er samme dyriske surdej alt sammen,” sagde Eichmann nu. Han var blevet ualmindelig snakkesalig.

“Under krigen udstedte regeringen selvfølgelig et direktiv, der forbød al jødisk immigration i Argentina. Men den sag har ændret sig siden. Amerikanerne har lagt pres på Péron og fået ham til at bløde jødepolitikken noget op, så de kan komme ind

i landet og slå sig ned. Det skulle ikke overraske mig, om jøder udgjorde den største passagergruppe på den båd.”

“Meget beroligende tanke,” sagde Eichmann.

“Det er helt i orden,” fastholdt Fuldner. “De er i fuldstændig sikkerhed her. Disse *porteños* er hamrende ligeglade, hvad der er sket i Europa, ikke mindst med jøderne. Og desuden vil ingen tro halvdelen af det, vi har set i de engelske aviser og på nyhedsjournalerne.”

“Halvdelen ville også være slemt nok,” mumlede jeg. Det var nok til at stikke en kæp i hjulet for en samtale, jeg var ved at være træt af. Men det var først og fremmest Eichmann, jeg ikke kunne lide. Jeg foretrak langt den anden Eichmann – ham, der ikke havde sagt mange ord de sidste fire uger, og som holdt sine afskyelige meninger for sig selv. Det var for tidligt at danne sig nogen ordentlig mening om Carlos Fuldner.

At dømme efter den velolierede nakke var Fuldner omkring de fyrre. Han talte flydende tysk, men med en blød farvning af vokalerne. Hvis man vil tale Goethes og Schillers sprog, må man køre sine vokaler gennem en blyantspidser. Han kunne godt lide at tale, så meget var indlysende. Han var ikke høj og flot, men han var på den anden side heller ikke lille og grim – bare en almindelig mand i et godt jakkesæt, med gode manerer og en pæn manicure. Jeg kastede endnu et blik på ham, da han standsede ved et vejkryds og vendte sig om for at byde os cigaretter. Han havde en bred og sensuel mund, øjnene var dovne, men intelligente, og han havde en pande så høj som en kirkekuppel. Hvis man havde været i færd med at besætte roller til en film, ville man have valgt ham til præstens rolle, eller måske advokatens eller hoteldirektørens. Han tændte sin Dunhilllighter med tommelfingeren, fik ild på en cigaret og begyndte så at fortælle om sig selv. Det havde jeg ikke noget imod. Nu, da vi ikke længere talte om jøder, stirrede Eichmann ud ad vinduet og så ud til at kede sig. Men jeg hører til dem, der lytter høfligt til historier fra min frelsers mund. Det var vel derfor, min mor havde sendt mig i søndagsskole i sin tid.

“Jeg er født her, i Buenos Aires, af tyske immigrantforældre,”

fortalte Fuldner. "Men vi vendte hjem til Tyskland et stykke tid – til Kassel, hvor jeg gik i skole. Efter skolen arbejdede jeg i Hamburg. Så blev jeg medlem af SS i 1932 og nåede at blive kaptajn, før jeg blev forflyttet til SD for at gennemføre en efterretningsoperation her i Argentina. Siden krigens slutning har jeg og et par andre drevet Vianord, et rejsebureau med den specielle opgave at hjælpe vores gamle kammerater med at flygte fra Europa. Men det ville selvfølgelig være helt umuligt uden den hjælp, vi modtager fra vores præsident og hans kone, Eva. Det var under Evitas tur til Rom for at mødes med paven, i 1947, hun begyndte at forstå nødvendigheden af at give mænd som Dem en frisk start i livet."

"Der findes altså stadig en vis antisemitisme her i landet," bemærkede jeg.

Kuhlmann lo, og det samme gjorde Fuldner. Men Eichmann sagde stadig ikke noget.

"Det er rart at være sammen med tyskere igen," sagde Fuldner. "Humor er ikke en af argentinernes nationale dyder. De er alt for optaget af deres egen værdighed til at kunne le ad ret meget, og da slet ikke ad sig selv."

"De lyder som ret almindelige fascister," sagde jeg.

"Det er så en anden ting. Fascismen stikker ikke ret dybt her. Argentinerne har hverken vilje eller lyst til at være rigtige fascister."

"Måske kommer jeg til at befinde mig bedre, end jeg havde troet," sagde jeg.

"Hold nu op!" udbrød Eichmann.

"Tag Dem ikke af mig, Herr Fuldner," sagde jeg. "Jeg er ikke helt så rabiatt som vores ven her med butterflyen og brillerne, det er det hele. Han er ikke kommet igennem fornægtelsesfasen endnu. Og det gælder alting. Jeg kunne sagtens forestille mig, at han stadig holdt fast ved tanken om, at Det Tredje Rige vil eksistere i tusind år."

"Vil De dermed sige, at det ikke vil?"

Kuhlmann kluklo.

"Skal De absolut sige vittigheder om alting, Hausner?" Eichmanns tone var irriteret og utålmodig.

“Jeg siger kun vittigheder om ting, jeg finder morsomme,” svarede jeg. “Jeg kunne ikke drømme om at sige vittigheder om noget, der virkelig betød noget. Jeg ville ikke løbe risikoen for at bringe Dem ud af fatning, Ricardo.”

Jeg kunne mærke Eichmanns blik bore sig ind i min kind, og da jeg vendte mig for at se på ham, var hans læber stramme som en puritaners. Et øjeblik stirrede han på mig, som om han ønskede, at han så mig gennem et riffelsigte.

“Hvad foretager De Dem egentlig her, doktor Hausner?”

“Det samme som De selv, Ricardo. Jeg lægger det hele bag mig.”

“Ja, men hvorfor? Hvorfor egentlig? De virker ikke som nogen overbevist nazist.”

“Jeg hører til bøfnazisterne. Kun brun udenpå. Indeni er jeg sådan set ret rød.”

Eichmann stirrede ud ad vinduet, som om han ikke kunne tåle at se mig for sine øjne så meget som et minut længere.

“Jeg kunne faktisk godt spise en god bøf,” mumlede Kuhlmann.

“Så er De kommet til det rette sted,” lød det fra Fuldner. “I Tyskland er en bøf en bøf, men herovre er den en national pligt.”

Vi kørte stadig langs havnebassinerne. De fleste af navnene på lagerbygningerne i frihavnen og olietankene var britiske eller amerikanske: Oakley & Watling, Glasgow Wire, Wainwright Brothers, Ingham Clark, English Electric, Crompton Parkinson, Western Telegraph. Foran en stor, åben lagerbygning var en ti-tolv ruller avispapir på størrelse med høstakke ved at blive til papirmasse igen i den tidlige morgenregn. Fuldner pegede på dem og lo.

“Dér,” sagde han, nærmest triumferende. “Dér har De peronismen i praksis. Perón lukker ikke oppositionens aviser og anholder ikke deres redaktører. Han forhindrer dem ikke engang i at købe avispapir hjem. Han sørger bare for, at det er blevet ubrugeligt, inden det når frem til aviserne. Ser De, alle de store fagforeninger er i lommen på Péron. Dér har De Deres argentinske fascisme.”

Kapitel 2

Buenos Aires, 1950

Buenos Aires lignede enhver europæisk hovedstad før krigen – og lugtede ligesådan. Mens vi kørte gennem de travle gader, rullede jeg vinduet ned og tog en dyb, euforisk indånding af luften, der var en blanding af udstødningsgas, cigarrøg, kaffeduft, dyr eau de cologne, stegt kød, frisk frugt, blomster og penge. Det var som at vende tilbage til Jordan efter en rumrejse. Tyskland virkede, med rationering og ødelagte byer og skyldfølelse og allierede krigsforbryderdomstole, en million kilometer væk. I Buenos Aires var der masser af trafik, fordi der var masser af benzin. De afslappede mennesker var velklædte og velnærede, fordi butikkerne var fulde af tøj og fødevarer. Buenos Aires var langt fra nogen afsidesliggende udørk, men virkede næsten som et flashback til *la belle époque*. Næsten.

Vores sikre tilflugtssted lå på Calle Monasterio nummer 1429 i Floridadistriktet. Fuldner sagde, at Florida var den mest eftertragtede del af Buenos Aires, men det så man ikke meget til inde fra vores sikre tilflugtssted. Udefra set var det skjult bag et skjold af forvoksede pinjetræer, og det med det sikre skyldtes nok, at man ude fra gaden slet ikke ville vide, at det var der. Når man var inde i huset, vidste man godt, det var der, men ønskede faktisk, at det ikke havde været der. Køkkenet var rustikt, loftsventilatorerne bare rustne. Tapetet var gult i alle værelser, selv om det ikke altid havde været det, og møblerne så ud, som om de arbejdede målrettet på at gå i frø. Huset virkede usundt, halvforfaldent og på en ubestemt måde svampebefængt. Det var sådan et hus, der hørte til i en flaske formaldehyd.

Jeg blev tildelt et værelse med ødelagte skodder for vinduet,

et luvslidt tæppe på gulvet og en messingseng med en madras så tynd som en skive rugbrød – og nogenlunde lige så behagelig at ligge på. Igennem det snavsede vindue med edderkoppespindene så jeg ud mod en lille have, der var ét mylder af jasmin, bregner og klatreranker. Der var et lille springvand, som ikke havde fungeret i et stykke tid. En kat havde født et kuld killinger, og de sad alle sammen lige under kobberdysen, der var irret og lige så grøn som kattens øjne. Men jeg havde i det mindste eget badeværelse. Badekarret var fuldt af gamle bøger, men derfor kunne jeg jo godt tage et bad. Jeg holder af at læse, når jeg bader.

Der boede allerede en anden tysker i huset. Han havde et rødt, oppustet ansigt og poser som en skibskoks hængekøjer under øjnene. Han havde hår af samme farve som en dyngestrå, og nogenlunde lige så velfriseret, og han havde en tynd og arret krop, tilsyneladende med ar efter skudhuller. De var lette nok at få øje på, eftersom han bar sin ildelugtende las af en morgenkåbe over den ene skulder som en gammel græker. På benene havde han åreknuder så store som forstenede firben. Han virkede som en stoisk type, der sikkert sov i en tønne, hvis man så bort fra den spiritusflaske, der stak op af lommen på morgenkåben, og den monokel, han havde for sit ene øje. De to ting fjøede indtrykket af noget fandenivoldsk og forfinet til det første.

Fuldner præsenterede ham som Fernando Eifler, men jeg går ud fra, at det ikke var hans rigtige navn. Vi smilede alle tre høfligt til manden, men vi tænkte alle den samme tanke: Hvis vi blev boende på dette sted alt for længe, ville vi ende med at blive som Fernando Eifler.

“Lad mig lige høre, er der nogen af jer fyre, der har en cigaret?” spurgte Eifler. “Jeg er vist løbet tør.”

Kuhlmann rakte ham en og hjalp ham med at få ild på den. Imens undskyldte Fuldner indkvarteringsens lave standard med en bemærkning om, at det kun var for nogle få dage, og forklarede, at den eneste grund til, at Eifler stadig var her, var, at han havde afvist alle de jobtilbud, han havde fået fra DAIE – den organisation, der havde hentet os til Argentina. Han sagde

det helt køligt og faktuel, men vores nye bofælle rejste næsten synligt børster.

“Jeg er ikke rejst halvvejs rundt om Jorden for at arbejde,” sagde Eifler syrligt. “Hvem tager De mig for? Jeg er tysk officer og gentleman, ikke bankfunktionær, for helvede. Altså Fuldner, det kan De ikke mene alvorligt. Der var ikke nogen, der sagde noget om, at jeg skulle arbejde for føden, dengang i Genova. Jeg ville aldrig være kommet, hvis jeg havde vidst, at I regnede med, at jeg selv skulle tjene til dagen og vejen. Det er altså slem nok, at man må lade sin familie blive hjemme i Tyskland. Der er ingen grund til at føje spot til skade ved at forlange, at man regelmæssigt melder sig på arbejde.”

“Måske ville De have foretrukket, at de allierede havde hængt Dem, Herr Eifler?” spurgte Eichmann nu.

“En amerikansk løkke om halsen eller en argentinsk lasso,” sagde Eifler. “Det er ikke noget reelt valg for en mand med min baggrund. Helt ærligt ville jeg nok have foretrukket at blive skudt af Ivanerne frem for at stå ansigt til ansigt med et skrivebord hver morgen klokken ni. Det er uciviliseret!” Han smilede stramt til Kuhlmann. “Tak for cigareten. Og velkommen til Argentina, for resten. Og hvis De så vil have mig undskyldt, mine herrer.” Han bukkede stift, humpede ind på sit værelse og lukkede døren bag sig.

Fuldner trak på skuldrene og sagde: “Nogle har sværere ved at tilpasse sig end andre. Ikke mindst aristokrater som Eifler.”

“Det kunne jeg have sagt mig selv,” sagde Eichmann med et hånlige snøft.

“Nu overlader jeg Dem og Herr Geller til Dem selv, så De kan komme i orden,” sagde han henvendt til Eichmann. Derpå så han på mig. “Herr Hausner. De har en aftale her til formiddag.”

“Har jeg?”

“Ja. Vi skal en tur på politistationen i Moreno,” sagde han. “Til Udlændingeregisteret. Alle nyankomne skal melde sig på kontoret for at få et *cedula di identidad*. Jeg kan forsikre Dem, at det kun er et rutinespørgsmål, Herr doktor Hausner. Fotografering, fingeraftryk og den slags. De får naturligvis alle tre brug

for et id-kort for at kunne tage arbejde, men for ikke at gøre for stærkt et indtryk derhenne er det bedst, at De ikke alle sammen tager derhen på samme tid.”

Men da vi stod uden for huset, indrømmede Fuldner, at selv om det var rigtigt nok, at vi alle sammen skulle have et *cedula* på den lokale politistation, var det ikke dér, vi var på vej hen. “Jeg var jo nødt til at give en eller anden forklaring,” sagde han. “Jeg kunne dårligt fortælle dem, hvor vi i virkeligheden skal hen, uden at såre deres følelser.”

“Nej, det vil vi sandelig ikke risikere,” svarede jeg, idet jeg satte mig op i bilen.

“Og når vi kommer tilbage, må De for Guds skyld ikke sige noget om, hvor De har været henne. Der er bitterhed nok i det hus på grund af Eiffel, uden at De absolut behøver at bære yderligere ved til bålet.”

“Selvfølgelig. Det bliver vores lille hemmelighed.”

“De gør Dem lystig,” sagde han, startede motoren og kørte bort. “Men det bliver mig, der ler, når De finder ud af, hvor De skal hen.”

“Nu fortæller De mig ikke, at jeg skal deporteres igen lige med det samme?”

“Nej, det er ikke noget af den slags. Vi skal på besøg hos præsidenten.”

“Juan Perón? Vil han møde *mig*?”

Fuldner lo, præcis som han havde forudsagt. Jeg tror nu også, mit ansigtsudtryk var lidt fåret.

“Hvad har jeg gjort for at fortjene denne ære? Vundet prisen som den mest håbefulde nazist, der har slået sig ned i Argentina?”

“Tro det eller ej, men Perón kan godt lide at hilse personligt på mange af de tyske officerer, der kommer til Argentina. Han er meget begejstret for Tyskland og tyskere.”

“Ja, det kan man jo ikke sige om hvem som helst.”

“Han er trods alt militærmand.”

“Det var vel så derfor, man gjorde ham til general.”

“Han vil først og fremmest gerne møde lægerne. Peróns bedstefar var læge. Han ville også gerne selv have været læge, men i stedet kom han så på militærakademiet.”

“Ja, man kan jo let komme til at tage fejl,” sagde jeg. “Slå folk ihjel i stedet for at helbrede dem.”

Jeg gjorde min stemme et par hak køligere, før jeg fortsatte: “Tro nu ikke, at jeg ikke er klar over, hvor stor en ære det er, Carlos. Men som De sikkert forstår, er der gået en hel del år, siden jeg sidst lukkede verdens lyde ude med et stetoskop. Jeg håber sandelig ikke han regner med, at jeg hjælper ham med en kur mod kræft eller løber med sladder fra de sidste nye tyske medicinske tidsskrifter. Jeg har trods alt holdt mig skjult i et kulskur i de sidste fem år.”

“Slap bare af,” svarede Fuldner. “De er ikke den første nazi-læge, jeg har måttet præsentere for præsidenten. Og jeg formoder heller ikke, De bliver den sidste. Det faktum, at De er læge, skal blot tjene som bekræftelse af, at De er et uddannet menneske, en gentleman.”

“Ja, når situationen kræver det, kan jeg godt spille rollen som gentleman,” sagde jeg. Jeg knappede den øverste skjorteknap, rettede på slipset og kiggede på uret. “Modtager han altid gæster til sit blødkogte æg og morgenavisen?”

“Perón er normalt på sit kontor klokken syv,” sagde Fuldner. “Derinde. Casa Rosada.” Han nikkede i retning af en rosa bygning i den modsatte ende af plazaen, som var omgivet af palmetræer og statuer. Det lignede en indisk maharajahs palads, jeg engang havde set i et ugeblad.

“Rosa,” sagde jeg. “Min yndlingsfarve til regeringsbygninger. Hvem ved, om ikke Hitler havde været ved magten endnu, hvis han havde fået Rigskanselliet malet i en pænere farve end lige grå?”

“Der hører en historie med til den farve,” sagde Fuldner.

“Lad være med at fortælle mig den. Jeg slapper vist bedre af, hvis jeg kan forestille mig Perón som en præsident, der godt kan lide rosa. Tro mig, Carlos, det virker meget betryggende på mig.”

“Det minder mig om, at De faktisk sagde en vittighed om, at De var rød indeni. Eller gjorde De?”

“Jeg har siddet i en sovjetisk fangelejr i to år, Carlos. Hvad tror De selv, jeg mener om den sag?”

Han kørte hen til en sideindgang og viftede med et adgangs-tegn i retning af vagten ved bommen, før han fortsatte ind på pladsen i paladsets midte. Foran en fint ornamenteret marmor-trappe stod der to grenaderer. Med deres høje hatte og trukne sabler mindede de om en illustration fra et gammelt eventyr. Jeg kiggede op på den loggiaagtige veranda i øverste etage, hvorfra man kunne overskue hele pladsen. Jeg ventede halvt at se Zorro dukke op og give en lektion i fægtekunst, men i stedet fik jeg øje på en pæn lille blondine, der betragtede os med interesse. Hun bar så mange diamantsmykker, at det ligesom ikke virkede helt anstændigt så tidligt på dagen, og desuden havde hun sådan en opsat franskbrødsfrisur. Jeg tænkte på at låne en sabel og skære mig en skive, hvis jeg skulle blive sulten.

“Dér har vi hende,” sagde Fuldner. “Evita. Præsidentens kone.”

“Ja, jeg tog hende nu heller ikke for rengøringsdamen. Ikke med alle de sten, hun slæber rundt på.”

Vi gik op ad trappen og trådte ind i en overdådigt møbleret forhal, hvor nogle kvinder gik frem og tilbage. Selv om Perón var leder af et militærdiktatur, var der ingen af dem, der var i uniform. Da jeg gjorde en bemærkning om den sag, svarede Fuldner, at Perón ikke interesserede sig for uniformer, men foretrak en vis uformel omgangstone, som folk sommetider fandt overraskende. Jeg kunne også have sagt, at kvinderne i forhallen var meget smukke, og at han måske foretrak de smukke for de mere jævne, for så havde han været en diktator efter mit hjerte. Sådan en diktator, jeg selv ville være blevet, hvis min højtudviklede sans for retfærdighed og demokrati ikke havde stillet sig hindrende i vejen for min vilje til magt og enevælde.

I modsætning til, hvad Fuldner havde fortalt mig, forekom det mig, at præsidenten ikke sad ved sit skrivebord endnu. Og mens vi afventede hans ankomst, bragte en af sekretærerne os kaffe på en lille sølvbakke. Og så røg vi. Sekretærerne røg også.

Alle i Buenos Aires røg. Det skulle slet ikke undre mig, om selv hunde og katte røg en tyvestyks om dagen. Mine tanker blev afbrudt af en lyd som af en plæneklipper uden for de høje vinduer. Jeg stillede kaffekoppen fra mig og gik hen for at se, hvad det var. Jeg kom lige i tide til at se en høj mand, der steg af en scooter. Det var præsidenten, selv om jeg dårligt nok ville have kunnet genkende ham på dette beskedne transportmiddel og i den afslappede påklædning. Jeg sammenlignede hele tiden Perón med Hitler i mit stille sind og forsøgte at forestille mig der Führer klædt på til golf eller tøffende hen ad Wilhelmstrasse på en limegrøn scooter.

Præsidenten parkerede scooteren og tog trappen to trin ad gangen. Hans kraftige engelske vandresko ramte marmortrinene med en lyd, som når man hamrer til en kraftig boksebold i en gymnastiksal. Hans flade kasket, den mørkebrune lynlåscardigan, de brune plusfours og de kraftige uldstrømper mindede måske nok om en golfspiller, men han havde en kropsbygning og en ynde som en bokser. Han var knap 1,80 høj, havde mørkt, tilbagestrøget hår og en næse, der var mere romersk end selve Colosseum, og han mindede mig om den italienske sværvægter Primo Carnera. De må også have været på nogenlunde samme alder. Jeg anslog Perón til at være i begyndelsen af halvtredserne. Det mørke hår så ud, som om han fik det sværtet og poleret hver dag, når grenadererne pudsede deres ridestøvler.

En af sekretærerne rakte ham nogle papirer, mens en anden åbnede dobbeltdørene til hans kontor. Derinde så alting mere traditionelt diktatoragtigt ud. Der var massevis af rytterstatuer i bronze, høje egetræspaneler på væggene, nymalede portrætter, dyre tæpper og korintiske søjler. Han viftede os ned i et par læderlænestole, smed sine papirer på et skrivebord, der havde samme solide bygning som en middelalderlig kastemaskine og kylede så kasket og jakke hen til en anden sekretær, der klemte dem ind til sin ikke ganske ubetydelige barm på en måde, der fik mig til at forestille mig, at hun ønskede, han stadig var indeni.

En eller anden kom med en lille kop kaffe, et glas vand, en guldfyldepen og et guldcigaretrør med en allerede tændt cigaret i. Han slubrede en mundfuld kaffe i sig, stak cigaretrøret i

mundten, greb fyldepenne og begyndte at sætte sin underskrift på de dokumenter, han lige havde lagt fra sig. Jeg sad tæt nok ved ham til at kunne iagttage hans underskriftstil: Det svungne, egocentriske store J, den aggressivt selvhævdende nedstreg i n'et i Perón. På grundlag af hans håndskrift foretog jeg en hurtig psykologisk vurdering af manden og konkluderede, at han hørte til den neurotisk-analretentive type, der foretrak, at folk var i stand til at læse, hvad han havde skrevet. Slet ikke nogen dokortype, sagde jeg til mig selv med betydelig lettelse.

Perón undskyldte på så godt som flydende tysk, at han havde ladet os vente. Han bød os af en cigaretæske af sølv. Så gav vi ham hånden, og jeg bemærkede den kraftige knogle ved tommelfingerleddet og forestillede mig endnu en gang, at manden var bokser. Dét og så de sprængte blodkar under den tynde hud, der dækkede hans høje kindben, foruden det broarbejde, han afslørede, da han skilte læberne for at smile. I et land, hvor ingen har sans for humor, er den smilende mand konge. Jeg smilede igen, takkede for hans gæstfrihed og komplimenterede derpå på spansk præsidenten med hans tysk.

“Nej, endelig,” svarede Perón, på tysk. “Jeg holder meget af at tale tysk. Det er en god øvelse for mig. Da jeg var ung kadet på militærakademiet, var alle vores instruktører tyskere. Det var før Den Store Krig, i 1911. Man var nødt til at lære tysk, fordi alle vores våbenmanualer var på tysk. Vi lærte sågar at gå strækmarch. Hver dag klokken seks marcherer mine grenaderer stadig til Plaza de Mayo i strækmarch for at tage flaget ned. Næste gang De kommer på besøg, må De sørge for at komme ved den tid, så De kan se det selv.”

“Det skal jeg nok, señor presidente.” Jeg lod ham tænde min cigaret. “Men for mit eget vedkommende hører strækmarch fortiden til. Nu om stunder har jeg svært nok ved at komme op ad en almindelig trappe uden at blive forpustet.”

“Også jeg,” Perón smilede. “Men jeg gør et forsøg på at holde mig i form. Jeg kan godt lide at ride og stå på ski, når jeg får en chance for det. I 1939 stod jeg på ski i Alperne, i Østrig og Tyskland. Tyskland var et vidunderligt sted dengang, en velsmurt maskine. Det var som at sidde i en af disse store Mercedesbiler.

Dæmpet, men magtfuld. Ophidsende. Ja, det var en betydningsfuld periode i mit liv.”

“Naturligvis, señor presidente.” Jeg smilede stadig til ham, som om jeg var enig i hvert eneste ord, han sagde. Men i virkeligheden afskyede jeg synet af hans soldater og deres strækmarch. For mig var det et af de mest ubehagelige syn i verden – noget på én gang skræmmende og latterligt, der næsten fik en til at le. Hvad 1939 angik, havde det været en betydningsfuld periode i alles liv. Især hvis man var polak, eller for den sags skyld kom fra Frankrig eller Storbritannien eller tilmed fra Tyskland. Hvem i hele Europa ville nogensinde glemme 1939?

“Hvordan står det til i Tyskland nu” spurgte han.

“For den jævne mand er det temmelig hårdt,” svarede jeg. “Men det afhænger i virkeligheden meget af, hvilken zone man befinder sig i. Den sovjetiske besættelseszone er så absolut den værste. Det står altid værst til, hvor Ivan bestemmer. Også for Ivan selv. De fleste mennesker ønsker bare at lægge krigen bag sig og komme i gang med genopbygningen.”

“Det er forbløffende, hvad der er opnået på så kort tid,” sagde Perón.

“Åh – nu taler jeg ikke lige om genopbygningen af vores byer, señor presidente. Selv om den selvfølgelig også er vigtig. Nej, jeg tænker på genopbygningen af vores mest grundlæggende værdier og institutioner. Frihed, retfærdighed, demokrati. Et parlament. En retfærdig politimyndighed. Uafhængige domstole. Når alt det engang er genopbygget, kan det være, vi får lidt af vores selvrespekt tilbage.”

Perón kneb øjnene i. “Jeg må sige, De overrasker mig. De lyder ikke som nogen nazist,” sagde han.

“Der er gået fem år, señor presidente, siden vi tabte krigen,” svarede jeg. “Der er ingen mening i at græde over det, der er væk. Tyskland har behov for at se frem mod en bedre fremtid.”

“Det har vi også i Argentina,” sagde Perón. “Tænke fremadrettet. Og lidt tysk effektivitet, ikke sandt, Fuldner?”

“Jo, bestemt, señor presidente.”

“Hvis jeg må have lov at sige det, señor presidente,” sagde jeg,

“så er der ikke noget, Tyskland kan lære Argentina i øjeblikket, så vidt jeg kan se.”

“Argentina er et meget katolsk land, doktor Hausner,” svarede han. “Alle tænker i meget faste baner. Vi har brug for en moderne tænkemåde. Vi har brug for forskere. Gode ledere. Teknikere. Læger som Dem selv.” Han klappede mig på skulderen.

To små pudler kom farende, ledsaget af en stærk lugt af dyr parfume, og ud ad øjenkrogen så jeg blondinen med diamanterne og frisuren, der kunne være sat på Kudamm i Berlin, træde ind i rummet. Hun var sammen med to mænd. Den ene var af middelhøjde og havde lyst hår og overskæg. Han opførte sig stiltfærdigt og upåtrængende. Den anden var omkring de fyrre. Han var gråhåret, gik med kraftige hornbriller med tonede glas og havde en blyantstynd moustache og kort skæg, men fysisk så han stærk ud. Der var noget ved ham, der fik mig til at tænke, at han godt kunne være politimand.

“Ønsker De at praktisere Deres fag igen” spurgte Perón og tilføjede. “For jeg er sikker på, at vi kan ordne de nødvendige formaliteter, hvis De gør. Ja, Rodolfo?”

Den yngre mand henne ved døren stemte hænderne mod væggen og skubbede sig ud i rummet. Han kiggede på manden med skægget et øjeblik. “Hvis politiet ikke har nogen indvendinger?” Han talte præcis lige så godt tysk som sin herre.

Manden med skægget rystede på hovedet.

“Jeg beder Ramon Carillo om at kigge nærmere på det, ikke sandt, señor presidente?” spurgte Rodolfo. Fra lommen i sit fint syede nålestribe jakkesæt fandt han en lille læderindbunden notesbog frem. Han skrev et notat med en skrueblyant i sølv.

Perón nikkede. “Ja, gør endelig det,” sagde han og klappede mig for anden gang på skuldrene.

Trods hans erklærede kærlighed til strækmarch kunne jeg ikke lade være med at synes om præsidenten. Jeg syntes om ham for scooteren og de latterlige plusfours. Jeg syntes om ham for hans boksernæve og for de tåbelige små hunde. Jeg syntes om ham for den varme velkomst, han havde givet mig, og for hans afslappede opførsel. Og hvem ved, om jeg ikke også syntes om ham, fordi jeg havde et stærkt behov for nogen at synes om?

Måske var det grunden til, at han var blevet præsident, det ved jeg ikke. Men der var noget ved Juan Perón, som gav mig lyst til at satse på ham. Og det er så grunden til, at jeg efter i månedsvis at have foregivet at være en anden, der foregav at være en tredje – doktor Carlos Hausner – besluttede at tale rent ud af posen og fortælle ham, hvem jeg i virkeligheden var.